

ter. Skjøndt jeg ellers ikke ynder at paabe-
raabe mig Autoriteter, kan der dog være en-
kelte Leiligheder, hvor det kan være ret godt
ogsaa at have nogle af disse ved Haanden,
og især gjælder det i en Sag af en saa sær-
egen Beskaffenhed som denne, hvort jeg er kom-
mer til at staae alene mod samtlige mine Med-
committerede. Jeg skal derfor tillade mig at
ansføre, at i Mæret 1838, da Jagtsagen var
under Behandling ved Stænderne, var der til
den nedsatte Comitee indkommet et Andragende
fra daværende Professor, nu Etatsraad Sib-
bern, som i det Væsentlige gif ud paa Føl-
gende:

Han vil gjøre den Anskuelse gjældende, at
Retten til at nedshyde Vildt, som ødelægger
Landbrugerens Produkter, maa tilkomme denne,
uden Hensyn til om han er jagtberettiget
eller ikke, mod at afgive det stude Vildt til
Jagteieren. Dette grunder sig, siger han, paa,
at Producterne i ethvert Tilfælde ere Jord-
brugerens fulde Eiendom, og at han ifølge
Nødværgeretten maa være besøet til med der-
til egnede Midler og in specie ved at nedshyde
Vildtet at værne om sin Eiendom. Det heri
udtalte Princip maa jeg i alt Væsentligt gjøre
til mit, og jeg lægger saameget mere Vægt paa
det, som det skrives sig fra en Mand, som vist
neppe Noget vil beskylde for, hvad man den-
gang kaldte en overdreven Liberalisme. Hvad
det angaaer, at der i Andragendet er yttret,
at det stude Vildt skulde afgives til Grund-
eieren, da forekommer det mig at være en
Bisag, i alt Fald noget Upractisk, der staaer i
Forbindelse med Spørgsmaalet om Erstatning
til Eieren, som jeg senere skal tillade mig at
omtale med nogle Ord. Af Comiteen blev
der imidlertid ikke taget noget Hensyn til
Statsraad Sibberns Andragende. Man gif
nemlig ud fra, at naar Principet om Vildt-
skades Erstatning gjordes gjældende, var der
tilstrækkelig sørget for den Ifke-Jagtberettigedes
Larv. Hertil maa jeg imidlertid bemærke, at
alle de Bestemmelser, man har givet, hvorefter
Vildtskade skulde erstattes, troer jeg, endog
have fundet Misshag hos dem, der have givet
dem. Man har indseet, hvor vanskeligt det
vil være at godtgjøre, at Skade virkelig var
tilføiet af Vildt og ikke maafkee af tamme Dyr,

og, navnlig naar flere Jagtberettigedes Distric-
ter stode til en Mand's Jorder, for denne Mand
netop at bevise, at det er denne specielle Eiers
Vildt, der har gjort Skaden, og ikke den Til-
stodendes, og at der ialtfald, naar det kommer
til Stykket ved Sags Anlæggelse, nødvendig-
viis maa være saa mange Omstændigheder,
saamange Bryderier og saamegen Tidspilde
dermed forbunden, at neppe Noget vil indlade
sig paa at sætte Noget igjennem ved Retten,
som koster mere Tid, end det Hele er værd,
han kan erholde.

Naar jeg lænere nede i min Dissens har
ansført, at mit Princip's Gjennemførelse vil
give en stor Impuls til Indførelsen af Selv-
eiendom, har jeg ogsaa her Autoriteter for
mig, og det deels en Mand, der med grundig
Theori forener practisk Indsigt, deels Mand,
hvis Stilling som Godseiere i denne Sag maa
give dem forøget Tiltro. Under Sagens Be-
handling i Roeskilde 1838 udtalte den forrige
Indenrigsminister sig omtrent saaledes: Et
Forbud mod at forbeholde sig Jagtret vil
blive en ny Hindring for Fæstevæsenets Overgang
til Selveiendom; Overdragelse af Jagtretten
paa en enkelt Gaard midt i Jagtdistrictet vil
ofte forstyrre den hele Jagtret, og altsaa hin-
dre den enkelte Gaards Overdragelse til Eien-
dom. Dette har han sagt, var et særdeles
vigtigt Hensyn. En hændt, nylig afdød Gods-
eier yttrede sig ved saadan Leilighed omtrent
saaledes: Jeg giver enhver upartisk Mand at
betænke, om det ikke maa være en væsentlig
Hindring for Salg af Bøndergods, at man,
ved at afhænde det, ikke maa forbeholde sig en
Deel af sin loyrlige Eiendom. Er det sandt,
siger han, at Jagtretten er en meget interes-
sant Eiendom, er det ogsaa sandt, at Afhæn-
delsen for de Fleste vil medføre et stort Savn,
og kun den Godseier, der af Træng nodes der-
til, vil afhænde Bøndergodset, naar Jagtretten
ikke kan reserveres. Og endnu har jeg til
Slutning et Citat af Noget, som er sagt i
Viborg Stænderforsamling samme Aar af en
æret Godseier, som er her tilstede. Han ud-
trykker sig omtrent saaledes: Det er dog vist,
at der kunde være en og anden Godseier, der
satte en saa særdeles Priis paa Jagtretten
paa sit Gods, at han ikke vilde forvandle